

Preek 2 Corintiërs 2: 14 – 3: 3, 3:18. HSV

Broeders en zusters, gemeente van de Here Jezus,

Vandaag hebben we weer onze jaarlijkse evangelisatiezondag. Een goede gewoonte om op deze manier het evangelisatiewerk onder de aandacht te brengen. Zoals u wel weet heb ik zelf zo'n 17 jaar bij Agapè, een evangelisatiebeweging, gewerkt. Mijn hoofdtaak was daar om door middel van cursussen en trainingen mensen te motiveren, stimuleren, handvaten aan te reiken en als het ware bij de hand te nemen om een getuigende levensstijl te ontwikkelen. Daarnaast was ik betrokken bij de opleiding van nieuwe medewerkers.

Als je bezig bent met dat werk dan merk je altijd weer dat voor veel gelovigen 'evangelisatie' een ongemakkelijk thema is. De meeste christenen geloven wel dat het uitdragen van het Evangelie een bijbelse opdracht is voor iedereen, maar tegelijkertijd vinden ze van zichzelf dat ze niet geschikt zijn, te weinig kennis hebben, niet vrijmoedig genoeg zijn, en daarom er ook niet zo heel veel aan doen. En dat bewerkt vervolgens dan weer een schuldgevoel: "Ik zou eigenlijk meer moeten doen". Terwijl je best beseft dat het woordje 'eigenlijk' niet in de bijbel voorkomt.

De enthousiastelingen in de gemeente, die proberen anderen mee te krijgen bij evangelisatie-activiteiten, worden meestal als drammerig en lastig ervaren. Je wil niet opgejut worden en een constant appèl aan je geweten voelen, en dat er een hele wereld verloren dreigt te gaan motiveert ook niet bepaald.

Onder de enthousiastelingen ontstaat dan vervolgens vaak een gevoel van frustratie en de gedachte dat alle andere gemeenteleden ongehoorzaam zijn, of niet vol van de Bijbelse Boodschap, of niet echt met ontferming bewogen zijn met hun medemens.

Ik denk dat het plaatje dat ik schets voor heel veel mensen herkenbaar is. Ik weet ook niet of deze preek er aan bij zal dragen dat dit ongemakkelijke gevoel helemaal verdwijnt. Maar wat mij betreft zou de kramp er wel een beetje af mogen.

In de eerste plaats wil ik graag zeggen dat er nergens in de bijbel staat dat we allemaal mee moeten doen aan evangelisatie-activiteiten. Sorry, voor de enthousiastelingen, maar het staat nergens. Er staat ook nergens in de bijbel dat iedereen in de zending moet gaan. Deze dingen hebben met roeping te maken en ook met de gaven die God ieder van ons geeft. Maar nu niet allemaal achterover gaan leunen.

Want ik wil tegelijkertijd wel opmerken dat ieder gelovig mens open zal moeten staan

voor Gods leiding in z'n leven en dat ook iedere gelovige op zoek moet gaan naar de gaven die de Heilige Geest hem of haar gegeven heeft. Ik durf de stelling wel aan dat er meer mensen geroepen worden voor evangelisatie of zending in onze gemeente dan er nu daadwerkelijk gaan. Iedere gelovige zal zichzelf wel eerlijk moeten onderzoeken of zijn gaven op dit gebied liggen en of God hem of haar roept voor een taak in zending of in evangelisatie.

Als ik u vertel dat ik vroeger niet voor een groep mensen durfde te spreken, dan begrijpt u dat Gods roepstem mij op een pad heeft gebracht waarvan ik voor mezelf niet heb kunnen voorstellen dat het ooit zou gaan gebeuren. Maar ik ben God nog altijd dankbaar dat Hij mijn leven heeft geleid zoals het is gegaan, en ik ben ook dankbaar dat ik de moed heb gehad – terwijl ik van nature helemaal niet zo'n held ben - om gehoor te geven aan zijn roepstem.

Dat is het eerste. Niet iedereen hoeft actief te zijn in zendings- of evangelisatiewerk, maar of het wel of niet voor jou geldt, ontdek je alleen als je jezelf openstelt voor Gods leiding hierin. Zolang je jezelf niet onder de leiding van de Heilige Geest stelt, kun je er simpelweg nog niets over zeggen of evangelisatie iets voor jou is of niet. Dan heb je dat alleen maar zelf bedacht. Ik had ook zelf bedacht dat ik niet geschikt was om groepen mensen toe te spreken, maar God dacht daar anders over. Heel menselijk trouwens, in de bijbel komen we ook geregeld mensen die zichzelf niet geschikt vinden voor hun taak. Denk maar aan Mozes, aan Gideon, aan Jeremia, aan Jona, aan Petrus, maar nergens trekt God z'n roeping in. Als God iemand roept, dan geeft Hij ook de mogelijkheden om die taak uit te oefenen. Toen Jezus het zendingsbevel gaf sloot Hij af met de woorden "Ik ben met u!" Ik ga met je mee!

Is daar dan alles mee gezegd? Nee, nog lang niet. Want het kan zijn dat God het niet nodig vindt dat jij meedoet met evangelisatiewerk, maar nooit ontslaat God een christen van zijn roeping om een getuige te zijn. Eigenlijk moet ik het nog anders zeggen. Een christen is gewoon een getuige. Getuigen dat moet je niet doen, maar getuige dat moet je zijn! Vandaag hebben we een stukje uit de 2^e brief van Paulus aan de Corinthiërs gelezen. Paulus gebruikt daar drie beelden waar ik zo nog wat verder op in zal gaan. Een geur van Christus, een leesbare brief van Christus, een spiegel van Christus. En wat mij opvalt is dat bij alledrie de voorbeelden gezegd wordt dat we het 'zijn' en niet dat we het moeten 'doen'.

Kijkt u maar mee:

2:15: *want wij zijn voor God een aangename geur van Christus.*

3:3: *het is openbaar geworden dat u een brief van Christus bent.*

3:18 *we aanschouwen de heerlijkheid van de HERE en veranderen naar hetzelfde beeld.*

Iedere gelovige is een geur van Christus, een brief van Christus, een spiegel van Christus. Je bent het! Het is niet iets waar je vreselijk je best voor moet doen om het te worden. Dan wordt je krampachtig, wettisch. En dan wordt getuige zijn een prestatie van jezelf. Wie gelooft in de Here Jezus als Verlosser en Heer heeft de Heilige Geest ontvangen. En dat ontvangen van de Heilige Geest is levensveranderend.

Volgens de bijbel is een gelovige overgegaan van de dood naar het leven. Hij is met Christus gestorven en opgestaan. Hij is opnieuw geboren. Hij is een nieuwe schepping geworden. Hij is geheel anders. En op dezelfde manier is hij ook een getuige. Je zult kracht ontvangen wanneer de Heilige Geest over je komt om te getuigen (Hd. 1:8), om een geur van Christus, een brief van Christus, een spiegel van Christus te zijn. Getuige zijn ben je omdat je de Heilige Geest hebt ontvangen. Daarom moet de vraag niet zozeer zijn of je wel een getuige bent, maar of je wel de Here Jezus als Verlosser hebt aangenomen en jezelf in je hart hebt voorgenomen Hem te volgen.

Die vraag is niet vrijblijvend. Dat voel je wel aan. Wel of niet Jezus aannemen is het verschil tussen geestelijk dood zijn en geestelijk levend zijn.

Een geur van Christus verspreiden of je eigen stank,
een leesbare brief van Christus tonen, of een onleesbare brief van jezelf,
een spiegel van Christus zijn, of weerspiegel je je eigen zondige-ik.

Nogmaals een geur, een brief, een spiegel van Christus zijn heeft niet te maken met wat je doet, maar met wat je bent. Ben je iemand die Jezus wil volgen of niet? En als je daar met hele hart 'ja' op zegt, dan zul je als vanzelf een getuige zijn.

Maar daarbij moet meteen ook gezegd worden dat mensen die denken dat af en toe een kerkbank warm houden hetzelfde is als christen-zijn, maar niet zichzelf overgeven aan Jezus Christus, schade brengen aan het getuigenis van Jezus. In de wereld om ons heen zijn dat de verhalen die je hoort. Op zondag vooraan in de kerk, maar door de week zie je niets terug van een christelijk leven. Niets vertroebeld het christelijk getuigenis meer als onchristelijk gedrag van kerkmensen. Denk maar aan de verhalen over seksueel misbruik in de Rooms Katholieke Kerk. Het wangedrag van de

vertegenwoordigers van deze kerk heeft bewerkt dat mensen zich laten 'ontdopen'.

Men wil de doop, die in een inlijvingsritueel bij de kerk is, als het ware ongedaan maken. Het laatste wat ze willen is horen bij een club huichelaars. En terecht.

En op dezelfde manier zullen mistanden zoals familievetes, seksueel of ander geweld in gezinnen, partijenschappen en kerkscheuringen, het christelijk getuigenis negatief beïnvloeden en een barriere zijn voor mensen om tot Christus te komen. Het grondpersoneel maakt soms slecht reclame!

Wordt er dan van ons verwacht dat we perfecte, zondeloze mensen zijn. Nee, dat vraagt helemaal niemand. Ook de mensen van buiten de kerk niet. Want juist gelovige mensen zijn – als het goed is – mensen die zich heel erg goed bewust zijn van het eigen onvermogen. We gaan niet naar de kerk omdat we van die goede mensen zijn, maar we gaan naar de kerk omdat we beseffen dat we van genade leven. Christen-zijn wil niets anders zeggen dan dat we erkennen dat we uit onszelf geen poot hebben om op te staan. We leven van de geef. En als het goed is zijn we geraakt door de vergeving en door de genade die we dankzij de Here Jezus hebben mogen ontvangen. We beseffen dat Jezus' menswording nodig was voor onze redding. We beseffen dat Jezus liefde toonde aan de randfiguren van de samenleving. We beseffen dat wij geen haar beter zijn dan die randfiguren. We beseffen dat Jezus' kruisdood nodig was om ons weer in het reine met God te brengen. Niets om trots op te zijn. Niets om hoog van onszelf op te geven.

Maar juist het besef dat er zo'n dure prijs betaald moest worden voor onze redding, maakt ook bescheiden in de omgang met anderen en versterkt het verlangen dat we Jezus willen volgen in zijn onvoorwaardelijke liefde. Jezus was absoluut goed en als volgeling van Hem willen we iets van Zijn goedheid laten zien. Jezus was zonder aanzien des persoons, en daarom gunnen ook wij ieder mens dat hij Jezus leert kennen. Jezus was een Koning die kwam om te dienen, en daarom willen wij zonder op onze strepen te staan dienstbaar zijn aan elkaar en aan onze medemens, ongeacht z'n afkomst, ongeacht z'n verleden, ongeacht z'n fouten. Wie zelf van genade leeft, wordt als vanzelf mild naar de ander toe.

Wie vanuit die genade leeft verspreidt als vanzelf de geur van Christus. Wie mensen zonder afwijzing benadert is een leesbare brief van Christus. Wie eerlijk in de spiegel heeft gekeken en besef heeft van de genade die hij zelf heeft ontvangen, gaat als vanzelf ook de genade van Christus weerspiegelen. Dat is niet iets wat je doet, maar dat je bent. Een echte christen is geen zondeloos mens, geen overdreven vroom mens,

maar een ècht mens, een èchte gelovige, die niet te groot van z'n eigen christen-zijn denkt, maar die groot van z'n Heiland denkt!

Dat zijn de leesbare brieven!

Nu hebben wij de neiging om bijbelteksten individueel te lezen. En daar zit iets goeds in. Het is goed om jezelf af te vragen of je wel een geur van Christus, een leesbare brief van Christus, of een spiegel van Christus bent. Maar we moeten ons wel realiseren dat Paulus zijn brieven niet aan individuen schrijft maar aan gemeenten. In dit geval aan de gemeente van Corinthe.

Met name als Paulus het over het beeld van de leesbare brief heeft dan heeft hij de hele gemeente voor ogen. Men kende in die tijd wel de gewoonte om rondreizende evangelisten een aanbevelingsbrief mee te geven. Paulus roept de gemeente van Corinthe in z'n eerste brief ook op om Stefanus, Fortunatus en Achaïcus te erkennen als boodschappers van Christus. Maar één van de verwijten die Paulus kreeg in Corinthe was dit, dat er nooit iemand een aanbevelingsbrief voor hem had afgegeven. En daarom werd zijn apostel-zijn in twijfel getrokken. En in dat kader gebruikt Paulus het beeld van een leesbare brief. Hij zegt dat de gemeente van Corinthe zijn aanbevelingsbrief is. Niet op papier geschreven, niet in steen gebeiteld, maar als een werk van de Geest. De veranderde levens van de Corintiërs is het bewijs van echtheid van Paulus' bediening. In tegenstelling tot die andere beelden, de geur van Christus en de spiegel van Christus is dit beeld dus in de eerste plaats een teken voor de gelovigen zelf in plaats van voor de buitenstaanders. Maar dat neemt niet weg dat ook dat een bewijs van echtheid is. Als mensen zich van de afgoden bekeren tot Christus, als mensen met verschillende etnische achtergronden een eenheid gaan vormen, als slaven en vrijen als broers en zussen met elkaar omgaan, als vrouwen niet meer als tweederangs worden beschouwd, als de levensstijl van mensen verandert, dan is dat een bewijs dat Gods Geest aan het werk is. Geen twijfel mogelijk! De Heilige Geest bindt mensen samen die elkaar normaal gesproken helemaal niet zouden hebben uitgezocht.

En daarom is evangelisatie ook niet alleen maar mensen tot Christus brengen. Natuurlijk dat eerst. Maar de bijbel leert overduidelijk dat geloven niet alleen een persoonlijke zaak is. Mensen moeten Christus leren kennen en een plaats krijgen in een christelijke gemeenschap. Een gemeenschap waarvan Jezus het Hoofd is, en de gelovigen de lichaamsdelen. Een gemeenschap die leesbare brief is als de

verschillende lichaamsdelen hun plek innemen. Ieder z'n eigen functie. De hand als hand, de voet als voet. Zo'n gemeenschap is aanstekelijk.

Vandaar ook dat we vanavond de deuren wijd open willen zetten voor mensen die Christus en de christelijke gemeenschap niet kennen of die het zicht op Hem zijn kwijtgeraakt, misschien wel door de anti-reclame van het grondpersoneel. Is het ook uw verlangen dat in ons samenzijn iets ervaren mag worden van Jezus zelf?

Ik weet wel dat het helemaal niet meevalt om mensen mee te vragen naar de dienst. Maar als u er bent vanavond – u komt toch ook? Een volle kerk spreekt meer aan dan een halfvolle kerk – kijk dan om je heen of je nieuwe mensen ziet. Laat merken dat ze welkom zijn. Wie ze ook zijn, wat we ook over hen weten.....

Even samenvatten, drie dingen.....

Ten eerste. Evangelisten en zendelingen zijn mensen die hebben ontdekt dat God hen riep om hun gaven in te zetten voor de uitbreiding van Gods Koninkrijk. Dat geldt niet voor iedereen, maar iedere gelovige heeft wel de verantwoordelijkheid om z'n gaven en talenten in te zetten tot opbouw van de gemeente. Niet jezelf laten inschakelen is bijbels gezien geen optie.

Het tweede. Een leesbare brief zijn is niet iets wat je doet, maar wat je bent. Je bent het als gevolg van het feit dat je Jezus hebt geaccepteerd als Verlosser en Heer. Verlosser wil zeggen dat je accepteert dat Hij voor jouw zonden stierf. Heer wil zeggen dat je accepteert dat Hij het voor het zeggen heeft in jouw leven. Wie zich aan Christus overgeeft zal van binnenuit door de Heilige Geest veranderd worden.

Tenslotte. Een leesbare brief ben je niet alleen maar samen! Een gemeente is Gods gezin. Broers en zussen van de Here Jezus, kinderen van dezelfde Vader! Geroepen om met elkaar de liefde van God uit te stralen in de wereld om ons heen!

Zullen we het tot ons gebed maken dat in onze gemeente Jezus zo zichtbaar mag zijn dat Zijn onvoorwaardelijke, uitnodigende liefde van ons af te lezen is? AMEN